

Sp.: Lige i social Henseende?

Sv.: Ja, fordi Kvinden udgør den ene Del af Menneskeslægten. Naturen selv beviser, at hun er Menneske (Homo) og besidder Egenskaber uadskilleligt forbundne med den menneskelige Personlighed.

Sp.: De vil altsaa gøre Kvinden til Mand?

Sv.: Aldeles ikke. Det vilde være afskyeligt og umuligt, imod Naturen og den sunde Sans. Vi siger simpelt hen, at Kvinden skal have menneskelige Rettigheder, fordi hun er et Menneske.

Sp.: De vil grundlægge en Enhed imellem Kønnene?

Sv.: Ja, ti fra et sexuel Standpunkt har de en forskellig Opgave; men ser De ikke ogsaa i Samfundet, at Borgerne: Skrædere, Skomagere, Slagtere, Sagførere, Læger har ikke samme Opgave. Alle disse Borgere er dog ligestillede. Af den samme Grund forlanger jeg lige Ret for Mand og Kvinde.

Sp.: Hvorledes kan ulige Væsener være lige?

Sv.: Som menneskelige Væsener er Mand og Kvinde lige. Vi tilføjer, at de to Køn er lige i Værd, men vi siger ikke, at de er ens. For os Kvindesagsvenner har Manden samme Værd som Kvinden, Kvinden som Manden. De er begge selvstændige Væsener, uafhængige af hinanden.

Sp.: Hvori bestaar da Kønnenes Lighed?

Sv.: Kønnenes Lighed bestaar ikke i Ensartethed, men i den lige høje Værdi af Mandens og Kvindens Funktion i naturlig og social Henseende for hele Menneskeslægten.

Dr. Emmy Kramp-Lange.

Det har vakt dyb Beklagelse i vide Kredse, at Fru Kramp-Lange er gaaet saa tidligt bort; thi hun havde i de faa Aar, hun havde praktiseret, allerede vundet en stor Kreds af Patienter, som med Tillid og Haab havde givet sig under hendes Behandling. Fru Kramp-Lange havde den ægte Lægebegavelse, der gør, at Patienterne straks føler sig bedre, naar Lægen blot træder ind og taler til dem. Tillige var hun i Besiddelse af den moderlige Hyggelighed, som indgyder Tillid, og som uvilkaarligt opfordrede til Fortrolighed, og netop ved specielle Kvindesygdomme findes der mange Kvinder, der krymper sig ved at meddele sig til en mandlig Læge. Vi tør vel nok sige uden at støde vore mandlige Læger, at det var paa den høje Tid, at vi fik kvindelige Læger.

Ganske naturligt var det, at de første kvindelige Læger, der brød Isen for den ny og ukendte Sag, maatte være mere end almindeligt stærkt udrustede, ikke alene hvad Begavelse angik, men ogsaa fra Karakterens Side, være i Besiddelse af en sjælden Udholdenhed og nobel Tankegang for at erobre Stillingen som Læge og vinde og bevare Agtelsen hos de mandlige Kolleger, samtidigt med, at bornerte Fordomme i Folket skulde overvindes.

Danmark kan være stolt af sine første kvindelige Læger; de har alle vundet Anerkendelse og hævder deres Plads som udmærkede Læger. Fru Kramp-Lange var en af dem, og vi kan maaske tilføje en af de mest

afholdte, hvortil hendes medfødte naturlige Skønhed og smukke Optræden bidrog.

Der er skrevet meget i Bladene om Hendes Elskelighed og den Beundring og Hengivenhed, hun var Genstand for blandt sine Kolleger; men den største Ros over hendes korte Virksomhed er dog den Sorg, hendes Død har bragt blandt de Kvinder, som hun allerede havde hjulpet som Læge og blandt de Patienter, der havde sat deres Haab til hendes Hjælp. De er ikke ganske faa.

Fru Kramp-Lange havde først taget Almuelærerindeeksamen 1874. I 1880 blev hun Student og havde med vore andre kvindelige Studenter faaet sine Kundskaber i Latin og andre Sprog hos Cand. Ludvig Trier, der skal have Æren for det store Bidrag, han har ydet Kvindesagen ved ikke alene at give sin Undervisning, men ogsaa ved bestandigt at opmuntre Kvinderne til selvstændig Gerning og ved i sin Undervisningsanstalt at stille de unge Mænd og Kvinder lige i sin Fællesundervisning.

Sin Uddannelse som medicinsk Kandidat har hun modtaget dels paa Almindeligt Hospital under Professor Brandes, dels paa Frederiks Hospital under Overkirurg Oskar Block.

Straks efter sin Uddannelse giftede hun sig med Dr. Lange, og nu praktiserede begge Ægtefællerne i fællig. Kun 43 Aar gammel døde hun efter at have bragt 2 Sønner til Verden.

I Søndags blev hun begravet i al Stillehed. Kun nogle faa af hendes nærmeste Venner var samlede om Kisten i hendes Hjem, hvor ingen fremmed Præst var indbudt; men hvor de, som havde kendt, elsket og forstaaet hendes Person og Gerning, havde Ordet. Først talte Kand. mag. Johan Ottosen. Han sagde blandt andet, hendes Liv havde været kort, men det havde været fuldt af Arbejde og Kærlighed. Hendes Liv havde været ædelt stræbende, modigt i Troskab og Harmoni.

Lægen Frk. Nielsen talte om hende som Kollega og Ven, og Forfatteren Erik Skram bragte Hilsen fra Studentersamfundet og fra mange, som havde staaet hende nær.

Sygebesøg og Sygepleje.

(Fortsat.)

Hvisken i Sygeværrelset er grusom, da den Syge sikkert ikke kan lade være at anstrenge sig for at lytte. At man gaar paa Taa og forstiller sin Stemme er ubehageligt for den Syge. Den naturlige Stemme er langt behageligere end en sagte, der ligefrem gør den Syge nervøs.

Der gives Sygeplejersker, som smælder med Døren eller i alt Fald gaar mere end nødvendigt ud og ind, fordi de ikke husker paa alt, hvad der med én Gang kunde bringes ind i Sygeværrelset. Jeg har med egne Øjne set den Skræk, som afmaalede sig i den Syges Ansigt, hver Gang Plejersken traadte ind og ikke kunde lade være at støde an mod Kulassen.

En dygtig Sygeplejerske sørger altid for, at Dørene ikke knirker, at intet Gardin vifter

frem og tilbage, at ingen Vinduesrude klirrer. Især vil hun tænke derpaa, hvis den Syge om Natten skal ligge alene.

Man sætter sig roligt lige over for den Syge, for at han ikke skal behøve at vende Ansigtet for at se paa Taleren. Enhver ønsker at se i Ansigtet den, man taler med. Ogsaa naar han bliver staaende, bringer han den Syge til hvert Øjeblik at se op. Man skal sidde roligt og lade alle Fagter og Gæbærder være.

Man skal aldrig pludseligt tiltale den Syge og heller ikke spænde hans Forventning paa Pinebænken.

Naar en Syg under Rekonvalescensen gaar oppe, skal man ikke stanse ham og blive staaende for at tale med ham. Man gør sig ingen rigtig Forestilling om, hvor anstrengende det er for en Syg at staa stille og høre paa.

Alt, hvad der foretages i Sygeværrelset, efter at man har sagt den Syge „Godnat“, er skikket til at skaffe ham en daarlig Nat. Er han sovet ind, og man endog paa den Maade vækker ham, saa bereder man ham sikkert en søvnløs Nat.

Man skal aldrig læne sig mod den Syges Seng eller sætte sig paa den eller støde an mod den; dette holder den Syge ikke af.

Man skal komme den Syge i Møde med Bestemthed og Ro, især hvad den mundtlige Besked angaar. Man skal aldrig lade sig mærke med, om man selv ikke er ganske sikker med Hensyn til et eller andet; jeg kan næsten sige, især ikke hvad Smaating betræffer.

(Forts.)

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

(Sluttet.)

„De vilde bede mig om noget,“ sagde han med et uforklarligt Udtryk af Bitterhed. „Skal jeg maaské rejse til Paris for at tale med Professor Chetard personlig angaaende hans ny Opdagelse? Saa er jeg beredt dertil.“

Han var overbevist om, at man havde til Hensigt at sende ham til Nordpolen eller til Patagonien.

„Nej, min Ven,“ sagde Droste og rejste sig op, „i Morgen rejser jeg selv til Paris, efter at vi i Dag har aflagt Visit overalt. Jeg rejser imidlertid dog ikke saa meget for at tale med Chetard om hans ny frenologiske Eksperimenter paa Hundens Hjerneskal, som for at give Mariane Tid til at indrette den ny Husholdning. Det, jeg vil bede Dem om, er,“ her greb han Marianes Haand, „kan De bekvemme Dem til at kalde hende Moder?“

Han brugte næsten de samme Ord, som Mariane Aftenen i Forvejen havde brugt til sin Datter. Ottilie fór op. Alfred lagde med tilbagetrukne Albuer begge Hænder imod Bordet, stirrede med store Øjne paa Professoren og spurgte „Jeg?“

„Ja, De, Alfred,“ raabte Droste glad, „jeg giver Dem herved Marianes og min Tilladelse til højtideligt at fri til Ottilie paa